

Slovo k povzbuzení na neděli 19. června 2022, na 12. neděli v mezidobí – C
Biblická čtení: Zach 12,10-11; Ž 63; Gal 3,26-29; Lk 9,18-24

Milé sestry, milí bratři,

dnešní neděle je – po době postní a velikonoční – první z druhé části **liturgického mezidobí**, které připomíná především **dobu veřejného působení Pána Ježíše**. Neděli co neděli se tedy před námi rozevírají jednotlivá **evangelijní svědectví**, letos na pokračování podle Lukášova sepsání, o Kristových skutcích, zázracích, slovech a činech, ve nichž skrze jeho lidství zazářilo i jeho Božství. Evangelium je v bohoslužbě slova vždy předznamenáno **čtením prvním** ze Starého Zákona, které ten či onen Kristův čin zaslubuje. Na ně navazuje **žalm**, starozákonní modlitba formou písně. **Druhé čtení** je také na pokračování, a to z novozákonních, především Pavlových listů; proto se mu také říká epištola („dopis“).

Biblická čtení tak neděli co neděli jsou **vybrána** tak, aby před námi, pokud možno, rozevřela **dva tematické celky** k rozjímání, nechání se obohatit Božím slovem. Dovolte proto dnes **dvě poznámky**...

Začneme **druhým čtením**. Je z Pavlova Listu Galaťanům (či Galatským). V něm se apoštol snad nejvýraznější ze všech svých listů snaží vyslovit, postihnout, obhájit pravdu víry, že křesťanství je opravdu **otevřeno všem**, že otevírá Boha skrze Krista všem lidem, židům i pohanům. O tom je i dnešní úryvek. **Víra v Krista Ježíše a pokřtění v Krista** činí z každého člověka **pravé Abrahámovo potomstvo a dědice podle zaslíbení**.

Toto stání se křesťanem Pavel přibližuje pomocí krásného obrazu **oblečení se v Krista**. Obraz má svůj původ nejspíš v prostředí **divadla**, antického dramatu: Aktér oblékající se do kostýmu se obléká **do své role** přijímaje ji. **Křesťanská víra a křest** jsou – metaforicky vyjádřeno – **oblečením se do podoby a role Krista** v tomto světě, mezi lidmi. A to je krásné. **Že** v tomto případě **nejde** jen o něco **vnějškového**, dává odušit skutečnost, že ze stejného **divadelního** prostředí pochází i řecké slovo *prosópon* (latinsky *persona*, „osoba“), původně označující právě **roli v dramatu**, její **kostým**. Ostatně i mnohem modernější lidové úsloví „šaty dělají člověka“ má v tomto ohledu cosi do sebe.

To, do čeho by nás naše **křesťanství** mělo **oblékat**, do čeho by nás měla **odívat** naše **víra**, do čeho jsme byli oblečeni **křtem** – nezapomeňme, že právě toto je smysl křestního roucha, v antice byli katechumeni křtěni nazí – **je podoba Pánu Ježíšovi**. A jak je stále opakováno, **není větší podobnosti Kristu než mít opravdu rád**. A to **každého**, protože Pán Ježíš jedinečně otevřel Boha opravdu všem. Oblečení se v Krista znamená **mít rád** – slovy Pavlovými – Žida i Řeka, otroka i svobodného, muže i ženu. Další nám vlastní a aktuální dvojice jsou samozřejmě nabíledni...

Evangelijní úryvek má na první poslech tři části na sebe navazující. Nejprve zazní **Kristova otázka** adresovaná apoštolům, za koho ho lidé **považují**, a **Petrova odpověď**, že za Božího Mesiáše. Následuje **Ježíšova předpověď utrpení**, jeho cesta se už začíná ubírat k Jeruzalému. A vše končí Kristovou **výzvou ke zřeknutí se sama sebe** a následování.

Protože i jen se pokusit nastínit, o čem bychom mohli rozjímát, přesahuje formát jedné poznámky, zastavme se nad jednou jedinou větou, a to nad tou poslední: **«Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, ale kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho»**. S tím, že v řeckém originále novozákonního textu není řeč o záchraně **«života»** (*zôé*) ale **«duše»** (*psyché*).

Samozřejmě, že **překlad „život“ je správný**. Tak toto místo a jim podobná biblisté také skoro vždycky překládají. **„Duše“** v řeckém (*psyché*) ale i hebrejském (*nefeš*) smýšlení opravdu znamenala a znamená **celý život**, živou **bytost**, její **nitro**. Duše přeci **oživuje** tělo, je vnitřním **pohybem** sama v sobě (řecky *entelecheia*), je **Dechem Hospodinovým**, v člověku jedinečně, ale nějak i v ostatních živých tvorech.

Nicméně pokud bychom se odvážili – možná nesprávně – číst dnešní Ježíšovo slovo o záchraně duše **i v užším jejím smyslu**, tedy opravdu jako o záchraně „**duše**“, můžeme v něm třeba slyšet i následující: **Clověk, který se stará jen sám o sebe, jen o svou vlastní spásu a záchranu a vůbec ho nezajímá spása a prospěch ostatních lidí, jeho okolí a celého světa, svou duši nakonec stejně ztratí.** A nemůže být opravdovým Kristovým učedníkem, Kristovou učednicí, nemůže ho autenticky následovat.

Spása, záchrana duše i celého člověka je samozřejmě věcí Boží, ne naší, je darem Božím, darem Kristova milosrdenství. Ale je asi dobré si připustit, že **špatně uchopené křesťanství**, tedy **špatně oblečený Kristus**, někdy mohou v člověku potencovat některé nejsobečtější a nejtvrďší rysy jeho osobnosti. Bohužel, Stává se to tehdy, kdy se **sebestředné točení kolem našeho „já“** obleče **do jakýchsi křesťanských kostýmů**, které ale – narozdíl od těch, jaké měl na mysli Pavel – zůstanou opravdu jen vnějšími kostýmy. Dokonce takovými, které **zakryjí** pravé nehezke šaty a zle zvolenou roli ve světě, v existenciálním dramatu, jímž je život sám. **Role mít rád**, snažit se o prospěch (i ten věčný) druhých **přijata není**. Jenže takový člověk, pokud je, se **s Kristem vlastně osudově minul**, i když si třeba myslí, že ne. **Neoblékl se v Krista**, ale jen do své pokřivené podoby Ježíše.

Milé sestry, milí bratři, obnovme v sobě **touhu se opravdu** – jako nazí – **obléci do Pána Ježíše**, do jeho **lidství**, které se stalo projevem jeho **Božství**, ztělesněním nekonečné Boží lásky ke všem a všemu. Obnovme v sobě pokorně touhu **obléci se s jeho pomocí**, nechme se **jím oblékat** stále znovu a znovu, nechme se **každého rána**, než se vydáme do světa.

A nebud'me sebestřední. I když to zní možná zvláštně, i když je třeba takovou výzvu brát s rezervou, možná **nemějme na prvním místě starost o vlastní spásu** a už vůbec ne o vlastní **prospěch**, ale o spásu a prospěch svých bratří a sester, **o to mít je rád**. Ostatně byl to opět svatý **Pavel**, který ve svém velelistu Římanům vyznal, že by byl ochoten být zavržen a od Krista odloučen, jen aby jeho bratři a sestry (Židé) spásy došli. Ne nepodobně se dokázali subjektivně vzdávat vlastní i spásy i leckterí **svatí** v prospěch druhých. A proto ji objektivně **dostali**, a to v míře vrchovaté...